

BORROMÆUSPOSTEN

NYHEDSBREV FRA SKT. KARL BORROMÆUS GRUPPEN

NR. 228 – OKTOBER 2022

Rosenkransen, freden og familien

Kirken har indviet hele oktober måned til Rosenkransen. Denne tradition går tilbage til 7. oktober 1571, hvor det kristne Europa stod over for truslen om ottomanisk invasion. Angrebet blev mirakuløst afværget, da de kristne under ledelse af den hellige Pave Pius V anrøbede Guds Moder om hjælp gennem den mægtige Rosenkransbøn. Siden da har 7. oktober været en særlig festdag for den hellige Rosenkrans, og i 1884 befalede Pave Leon XIII, at mindst et led af rosenkransen skulle bedes i alle sognekirker hver dag i oktober (*Superiore Anno*, 3).

Talrige er de paver, som helt op til vor tid har fremhævet rosenkransens betydning i det kristne bønsliv. Den hellige pave Johannes Paul d. 2. udråbte således hele året fra oktober 2002 til oktober 2003 til rosenkransens år (*Rosarium virginis Mariae*, 3) og pegede da på to aktuelle anliggender som gjorde rosenkransen aktuel: bønner for *freden* og *familien* (art. 6).

Begge anliggender er også i dag højaktuelle, om end truslen mod begge hele tiden antager nye og skræmmende former. Hvor man i 2002 havde terrorangrebet i New York i frisk erindring, mærker vi i dag truslen mod samfundenes fred i vort nærområde. Pave Frans indviede tidligere i år (25. marts) Rusland og Ukraine til Marias hellige hjerte og understregede, at ingen bøn eller indvielse kan udvirke freden uden hjerternes – dvs. vore sjæles – omvendelse. Den sande fred kan ikke vindes af soldater, ej heller af ydre devotioner, men kun når vi mennesker erkender og omvender os til den sande tro, og derved også erkender vor egen syndighed og totale afhængighed af Guds kærlighed og nåde.

Her er også det andet af Johannes' Paul d. 2.'s store anliggender, *familien*, centralt. Ingen tid har som vor egen forsyndet sig mod dette mysterium, som går helt tilbage til skabelsen. Den tid er allerede kommet, som endnu i 2002 kunne forekomme en truende fremtid: "det er påtrængende at engagere sig, og bede, for en anden kritisk situation i vor tid, hvor samfundets celle, familien, angribes stadig voldsommere af destruktive kræfter, både af ideologisk og praktisk art: man kan frygte for denne grundlæggende og uerstattelige institutions fremtid, og med den også det menneskelige samfunds fremtid" (*Rosarium virginis Mariae*, 6). Her tyve år senere lever vi i mange lande under lovgivninger, som totalt har udvisket Guds vilje med familien. Kirkens lære i dette spørgsmål tolereres i bedste fald i den altomfattende relativismes navn, og i værste fald anses den for kriminel.

Freden og familien er ikke uafhængige anliggender. Den hellige fred, som englens udråbte over Betlehem, er uløseligt forbundet med den kærlighed, som herskede i den hellige familie. For denne fred kan kun komme til mennesker af god vilje – dvs. af Guds vilje. For denne fred skal vi her i oktober med fornyet iver bede den hellige Rosenkrans.

KIRKENS RENE OFFER

Herren har lært Kirken, at den over hele jorden skulle bringe en offergave, som af Gud regnes for det rene offer, og som modtages af ham. Ikke fordi han behøver noget offer fra os, men den, som bringer en offergave, får ære af det han bringer som gave, hvis den bliver modtaget.

Ved en gave vises ærefrygt og kærlighed over for Kongen. Det forkyndte Herren da han ville, at vi skulle bringe en offergave i al oprigtighed og uskyldighed. For han sagde: "*Derfor, når du bringer din gave til alteret og dér kommer i hu, at din broder har noget imod dig, så lad din gave blive dér ved alteret, og gå først hen og forlig dig med din broder, og kom så og bring din gave*" (Matt 5,23-24). Vi skal altså bringe Gud førstegrøden af hans skabning som gave, således som også Moses siger: "*Du må ikke stedes for Herren din Guds åsyn med tomme hænder*" (5 Mos 16,16). Når et menneske viser sig taknemmelig, vinder hans taknemmelighed anerkendelse, og han skal få ære, som kommer fra Gud.

Dette at bringe offergaver er ikke afskaffet. Gaver bringes både her og der, ofre bringes i Israels folk og også i Kirken. Men det er kun arten af ofret, der er forandret, idet det ikke længere er slaver, der bringer ofre, men frie mennesker. Herren er én og den samme. Men slavers ofre har en særlig karakter, og fries ofre har en særlig karakter, for at man også i ofrene kan se kendemærket på frihed. For intet er ligegyldigt hos Gud, intet er betydningsløst eller uden grund.

Vi må bringe Gud vor offergave og i alle ting vise os taknemmelige mod Gud, vor skaber. Ved en ren tankegang, en tro uden falskhed, et fast håb og en brændende kærlighed må vi bringe førstegrøden af alt det skabte, der tilhører ham, som en offergave. Og det er kun Kirken, der bringer denne offergave ren til skaberen, idet den under taksigelse ofrer ham af hans egen skabning.

I ofrer ham jo hvad der er hans eget, idet vi med rette forkynder fællesskabet og enheden mellem kødet og Ånden. For ligesom brød, der stammer fra jorden, ikke længere er almindelige brød når det modtager påkaldelsen af Gud, men er eukaristi, som består af to elementer, både et himmelske og et jordisk, således er vores legemer, når de modtager eukaristien ikke længere forgængelige, men ejer håbet om opstandelsen.

**Mod vranglærdomme,
Skt. Irenæus (ca. 130-202), Biskop & kirkelærer**

Du kan tilmelde dig vores nyhedsbrev på

www.katolikker.dk

MESSE I DEN TRADITIONELLE ROMERSKE RITUS

KØBENHAVN (Jesu Hjerter Kirke): HVER SØNDAG – KL. 18

- øvrige messer & aktiviteter annonceres via www.katolikker.dk

RANDERS (Jesu Hjerter Kirke): Se www.sanktknudsselskab.com

Skt. Karl Borromæus Gruppen er en uformel gruppe af lægfolk knyttet til den ekstraordinære form af den Romerske Ritus, og som arrangerer messerne i ved Jesu Hjerter Kirke i København.

